

Knjige seveda ne moremo razumeti kot poziva k bojkotu digitalnih medijev, temveč kot poziv k previdnosti in k omejitvam pri uporabi le-teh. Računalniško znanje je postalo obvezno osnovno znanje za opravljanje velike večine nalog v poklicnem življenju in pred tem si izobraževanje ne more zatiskati oči. Vendar se namesto vprašanja, kdaj in kako otroke oz. mladostnike naučiti uporabljati računalnik kot pripomoček na nadaljnji izobraževalni in poklicni poti, udejanja razvoj v smeri digitalizacije učnega procesa v celoti. Manfred Spitzer svetuje, da naj tisti, ki želi, da bodo njegovi otroci uspešni, poskrbi za prstne igre v vrtcih namesto računalnikov in zagovarja uporabo svinčnikov namesto računalnikov v šolah. Nasvet, od katerega se trenutni razvoj v izobraževanju ne bi mogel bolj oddaljiti. Tudi če se postavimo na stališče, da se Manfred Spitzer v celoti moti in da številne študije, ki kažejo negativne vplive uporabe digitalnih medijev, ne držijo, ne moremo spregledati tega, da je digitalizacija izobraževanja verjetno največja reforma sodobnega (množičnega) izobraževanja, za katero nimamo nobenih zagotovil, da bodo rezultati pozitivni. Torej množični družbeni eksperiment z neznanim izidom.

Vprašanje digitalizacije vzgojno-izobraževalnega procesa je ne nazadnje tudi politično oz. razredno vprašanje, ki zahteva politične rešitve. Prenos odgovornosti na starše (omejevanje uporabe digitalnih medijev v prostem

času), medtem ko je v šolah čas za »nedigitalne« vsebine v veliki meri odvezet, je le prelaganje odgovornosti in umivanje rok odločevalcev. Avtor navaja, da digitalne medije v večji meri uporabljajo otroci iz revnejših socialnih slojev, zato bo negativni učinek pri njih večji. Digitalizacija izobraževanja bo tako razkorak med revnimi in premožnimi sloji po vsej verjetnosti le še poglobila. Bajе menedžerji velikih podjetij s področja digitalnih medijev iz Silicijeve doline v ZDA, zaslužni za pretežni del digitalizacije naših življenj, svoje otroke vpisujejo v zasebne šole, v katerih so digitalni mediji prepovedani. In to prav gotovo ne na škodo svojih otrok. Za slednje lahko pričakujemo, da bodo med naslednjo generacijo politikov, menedžerjev in znanstvenikov, tudi s področja informatike in računalništva, zastopani precej nadpovprečno. Le kaj vedo veliki guruji digitalizacije, česar mi nočemo vedeti?

Knjiga obravnava zelo pomembno temo in katere pomembnost bo v prihodnje še večja. Priporočam jo čim širšemu krogu bralcev, predvsem pa vsem, vpetim v vzgojo in izobraževanje otrok, tudi odločevalcem na nacionalni ravni. Ustrezna razprava glede možnih izidov digitalizacije izobraževanja (še) ni bila opravljena, ne pri nas ne v tujini. Zato lahko na knjigo Digitalna demenca gledamo tudi kot na svarilo k previdnosti, da ne bomo delali napak, ki jih potem ne bomo zmožni odpraviti. ●

Matej Horzelenberg

V elementu

Ko odkriješ svojo strast, se vse spremeni

Element je prvina vsakega človeka. Je presek priložnosti, naše naravnosti, zmožnosti in strasti. Za našo prihodnost je nujno, da ga odkrijemo in razvijemo! Ko smo v elementu,

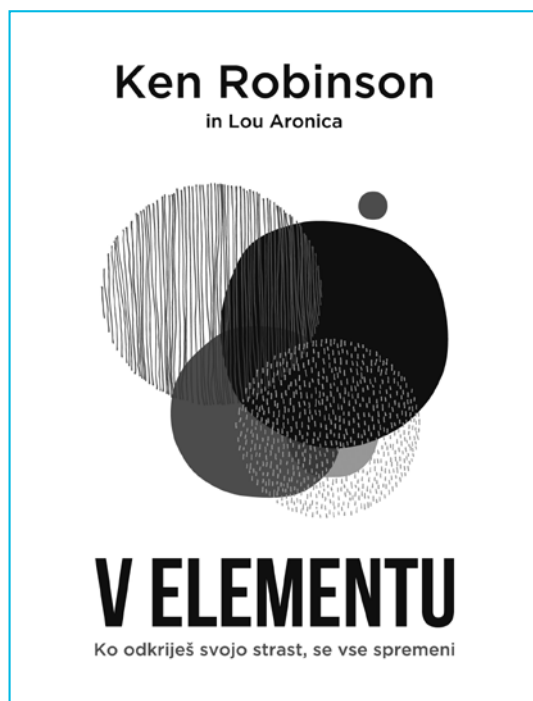
smo sposobni resnično daljnosežnih potez, o katerih smo vedno sanjali. Kako odkriti in živeti svoj element? Resnične zgodbe velikih osebnosti in zgoščene, s humorjem obarvane

Ken Robinson, Lou Aronica (2016).
V elementu.
Šmarje-Sap:
Lectour.

Prevod: Tobija Siter.
Izvirnik: The element:
how finding your
passion changes
everything.

razlage nam bodo pri tem zagotovo v pomoč!

Dr. Ken Robinson v knjigi prevprašuje naše ustaljene predstave o ustvarjalnosti, nadarjenosti in inteligenci in nam zagotavlja, da se prav v vsakem izmed nas skriva pomemben potencial za osebno srečo in izpolnitev, pa tudi za edinstven prispevek celotnemu človeštvu.

O AVTORJIH

Sir Ken Robinson (1950) je svetovno priznan strokovnjak na področju vzgoje in izobraževanja, kreativnosti ter medosebnih odnosov. Je eden vodilnih govorcev, ki zna nagovoriti poslušalce po vsem svetu. Posnetke njegovih odmevnih govorov na prestižni TED konferenci si je ogledalo že več sto milijonov ljudi.

Sodeluje z vladnimi organizacijami v Evropi, Aziji in ZDA, z mednarodnimi agencijami in vodilnimi kulturnimi institucijami. Leta 1998 je vodil državno komisijo za kreativnost, izob-

raževanje in ekonomijo britanske vlade, dobri dve desetletji pa predaval na Univerzi v Warwicku. Za svoje delo in zavzemanja je prejel več nagrad in viteški naziv.

V svojih knjigah in predavanjih prevprašuje obstoječe sisteme vzgoje in izobraževanja, ki po njegovem zatirajo otrokove naravne talente v imenu doseganja standardiziranih ciljev. Zagovarja pristope, ki negujejo kreativnost ter priznavajo različne vrste inteligence in edinstvenost vsakega človeka.

Lou Aronica (1958) je pisatelj, urednik in založnik, specializiran predvsem za znanstveno-fantastično in fantazijsko književnost. Je avtor desetih romanov in soavtor številnih uspešnic, med njimi tudi treh skupaj s Kenom Robinsonom (Kreativne šole, V elementu in V iskanju svojega elementa).

»Če se nisi pripravljen zmotiti, ne boš nikoli naredil nič izvirnega.« Sir Ken Robinson

IZ KNJIGE

Temeljnega pomena je, da vsak od nas odkrije svoj element; ne le zato, ker nas bo element izpolnil, temveč zato, ker se svet razvija v tako smer, da bo od elementa odvisna prihodnost naših skupnosti in ustanov.

Bistvo elementa je v bolj razgibanem, organskem pojmovanju človeškega obstoja. [...] Ne glede na to, ali smo v elementu večji ali manjši del svojega časa, lahko to vpliva na vse naše življenje kot tudi na življenje ljudi okoli nas.

Ruski pisatelj Aleksander Solženicin se je tega zelo dobro zavedal: »Če hočeš spremeniti svet – pri kom ga boš začel spreminjati, pri sebi ali drugih? Prepričan sem, da imamo večjo možnost spremeniti svet na bolje, če se tega lotimo pri sebi in storimo, kar nam je storiti, ter postanemo najboljše, kot lahko.«